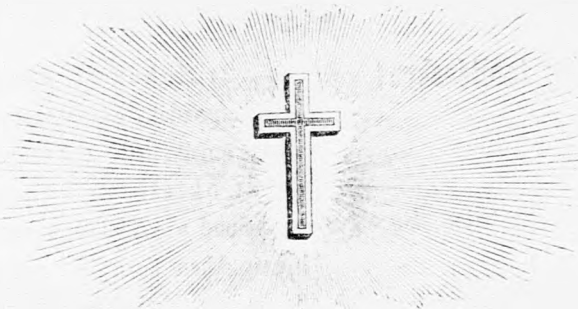

Megjelenik e' lap hetenkint egyszer, csotortokön. Előfizethetni vá Pesten, a' 10 es olcso könyvkiadó társulat' penztárnokánál a' Seminariumban; Emich Gusztáv' könyvkereskedésében ur- és kigyó-utca' szegletén; vagy a' szerkesztőnél ur- utca' 450-dik számú Horváth házban. Vidéken a' es. k. postahivataloknál.

Ejőfizetési dívjíj 1/2 Bu- dapesten kihordással 30 kr.: felévre 1 ft. pp.: vidékre postán borítékban felévre 1 ft. 20 kr. pp. A' lap' szerkesztését illető levelek egyszerűen a' Katholikus Néplap' szerkesztőségéhez' czimezendők. (Pest. ur- utca' Horváth házba).

KATHOLIKUS NÉPLAP.

BUDAPESTEN.

25.

Junius 20. 1850.

Dicsőség Istennek a' magosságban, és a' földön békeség a' jóakaratu embereknek.

Lukács 2. r. 14. v.

Az agg lelkész.

I.

Mind, mind hiába! mennyit faradok bar.
Nem láthatok díjt fáradalimért!
Mindig vetek, 's ha a' mag tán kikélt,
Nincs benne szem, nincs áldás! ... mind üres szal!

Fáimra galyt hoz a' tavasz, de a' nyar
Nem ad gyümölcsöt, mely kellőn megért.
'S midőn a' feeske távol honba tért:
Üres padokkal áll a' bus gyümölestár!

Igy szólt a' lelkész, egy jámbor szelid agg
Kinek szívéből szent igék fakadtak.

Ki tett- 's szavakban hü pásztor vala!

Imigy sohajtott! 'S búsan dőlt pihenni:
De nem hagyá az Ur kétségbeesni:
Vigasztalóul megjött angyala.

II.

Jóteköny almat küld az Ur szemere,
És angyalát, hogy vinné szellemét
Jámbor hívők közt, láttan, szerte szét,
Hol megfoganzott dúsan szent igéje.

És látta: mint nyujt irt a' kör' sebére,
Mint fogja bé a' haldokló' szemét
Itt egy szelid kéz: 's nyitja meg szívet
'S kincsrejteket ott egy fukar segélyre!

Mint tér meg itt egy büntevő az udvre,
Ott mint imáz egy ártatlan hevülve,
Mint kél a' jó mag mindütt — titkosan!

„Te műved ez mind!” szol hozzá az angyal.
„Enyém?... nagy Isten!” mond az agg sohajjal:
'S örömré ébred — mert nagy díja van.

Csaszár.

Járjunk a' keresztény tanításokra!

III.

(Vége).

De a' keresztény tanítás okvetetlen szükséges sok fölnöttekre nézve is.

1) Sokan vannak a' fölnöttek közt, kik a' keresztény hitet ifjúságukban, vagy hogy alkalmuk nem volt, vagy pedig röstségből — alaposan meg nem tanulták, s azon keveset is, mit belőle tudtak, talán már rég elfelejtették. Vannak harmincz- és még több éves emberek is, kik világi dolgaikat jól értik, s mint ügyes és szorgalmas emberek jó hírben állanak, de hit' dolgában annyira hátra maradtak, hogy rájuk illenek sz. Pálnak eme szavai: ti, kik korotoknál fogva tanítani tartoznátok, arra szorultatok, hogy Isten' beszéde' kezdetének betűit még egyszer tanuljátok: olyanokká lettek, mint a' kiknek tej szükséges nem pedig vastag eledel. (Zsid. 5. 12). Szent kötelessége ezeknek a' keresztény tanításokon szorgalmasan megjelenni, és az elmulasztottakat kipótolni; s ezeken megjelenni ép oly kevésbé kell szégyenelniük, mint azokat tartani a' híres Gerson János még akkor sem átalotta, midőn a' párizsi főiskolának már kancellárja volt. Ezen nagy férfiú, midőn valaki csodálkozását fejezé ki előtte azon, hogy oly — ránézve csekélyded — dologgal, a' kisdedekek' tanításával foglalkozik, így felelt: „tehát csekélyded dolognak tartod, azokat, kiket Krisztus urunk is magához hitt, a' mennyország' útjára vezérelni?“ Szép példát adott ebben a' jezsuiták' rendének szerzője is sz. Ignác. Ő, ki ifju korában a' keresztény tudományban jól volt okulva, de később udvari és katonai életében sokat elfelejtett, Barcelonában harmincz éves korában épen nem szégyenlett a' keresztény tanításokon megjelenni, jóllehet előkelő szüléktől származott, és a' hadseregnél egyik első tisztséget viselte.

2) Sokan az éltebbek közül, mint a' szülék, gazdák, gazdasszonyok, gyám- és keresztatyák, anyák, stb. a' keresztény hitben másokat oktatni tartoznak. „Ha vannak fiaid, úgy mond a' szülekről a' szentírás, ha vannak fiaid, ifjúságukban kezd őket oktatni.“ (Sir. 7, 25). — Szükséges tehát, hogy a' keresztény hit' igazságaiban mindezek jártasak legyenek, sőt még hogy ezekben másokat jól oktatni is tudjanak. De ezen mesterséget jobban sehol sem tanulhatják meg, mint ép ott, a' hol az gyakoroltatik, t. i. a' keresztény tanításokban. Azért, a' mikor csak lehet, ezeken meg kell jelenniök. Már csak példájok is, milly hathatósan buzdítaná a' gondviselésök alatt levő fiatalokat a' keresztény tanítások' szorgalmas látogatására, s jelenlétök, milly jó alkalmat nyujtana kezökbe ezen tanítást még gyümölcsözőbbé tenni az által, hogy fiatalaikat az itt hallottakból kikérdezhetheték, s az elfelejtetteket emlékezetökben fölfri-síthetnék!

A' keresztény tanítás mindenkinek igen hasznos. 1) A' mi szent hitünket soha sem tanulja ki senki. Igaz ugyan, hogy ezt el nem ismerik azok, kik magokat bölcseknek, fölvilágosodottaknak hiszik és mondják; és a' hit' dolgaiban minden meggondolás nélkül szoktak ítélni. De ezekről el is lehet ám mondani, hogy „bölcseknek adják ki magokat, holott pedig balgatagok“ (Rom. 1, 22). Igaz ugyan, hogy van mindnyájunk' számára különös tanítás- és ez — a' prédikáció. De ez nem elégséges; mert a' prédikációkban a' keresztény igazságok csaknem mindig átaljában és nem szoros összefüggésben, rendben adatnak elő. A' keresztény tanításellenben a' kath. hit' igazságaitteljes és szoros összefüggésben, rendben adja elő, és kiterjeszkedik az egész kath. anyaszentegyházra, annak isteni jellemére, belső szerkezetére, a' szentségek, egyházi szertartásokra, áldásokra, ünnepekre s minden állapothoz tartozó kötelességekre.

De ha mindent tudna is valaki, mégis szük-

séges 2); hogy ismereteit gyakrabban fölfrísítse, emlékezetében megelevenítse. Mert a) az élet zaja és gondjai közt sokat elfelejtünk. „Midőn vetett, némelly mag az utra esett, 's eljövén az ég' madarai fölették azt.“ (Máté 13, 4). Valamint a' forrás' vize, ha futtában más fölől csergedező patakokat nem vesz magába, utóljára elapad és kiszárad; valamint a' tűz, nem lévén eledele, elalszik: úgy fogyatkozunk meg hitbeli ismereteinkben is, ha azokat, a' tanításokban részt nem vevén, szüntelen föl nem frsítjük.

b) Számtalan testi és lelki kísértetek által ösztönöztetünk a' gonoszra. De ezek ellen legjobb fegyver a' keresztény igazságokra, Isten' parancsolataira 'stb. hiven megemlékezni.

c) Átaljában minden, de különösen a' katolika hitet mánap sok hitetlen és eretnek támadja meg és ostromolja, sőt a' hitetlenek, hogy annál bizonyosabban érjek céljokat, a' világosság' öltözetét vették magokra, és magokat hallatlan szemtelenséggel katolikusoknak merik nevezni. A' ki tehát illy környülállások közt kételkedve vesztegleni, 's legszentebb birtokát, a' keresztény katolika hitet, gyaláztatni engedni nem akarja, sőt inkább a' gyalázókat kérdőre vonni kész. ('s mellyik igaz katolikus keresztény ne lenne erre kész?) annak folytonos és alapos tanulásra van szüksége, millyenre épen a' keresztény oktatás vezet. — A' keresztény tanításokat a' hittagadó Julián császár olly erős fegyvernek hitte a' hitetlenség ellen, hogy azokat mindenütt a' legszigoruaabban eltiltotta. Miután a' korábbi pogány császárok a' kereszténységet, iszonyúan üldözve, ki nem irhatták, ezen álnok hittagadó annak az által remélte a' halálos dőfést megadhatni, hogy a' ker. tanításokat megtiltotta; de épen ezzel mutatta meg, milly becsben kell tartani a' keresztény tanításokat mindazoknak, kik hitőkben vigasztalást találnak, és azt minden megtámadás ellen védeni akarják is.

Tudom ugyan, némellyek azt szokták mon-

dani, hogy dolgaik miatt nem jelenhetnek meg a' ker. tanításokra. Engedjétek meg, hogy ezeknek azt feleljem, mit egykor sz. Paulin így mentegőtődző barátjának mondott. „Neked van időd világi bölesnek lenned, de kereszténynek lenni nincs érkezed.“ Hisz' az igaz, az illyenek mindenkor találnak időt világi dolgaikra, ha azok még olly hiábavalók és haszontalanok is; találnak mindenkor időt a' multságokra, korcsmába járásra, dorbézolásra, haszontalan és gyakran veszedelmes beszédekre, hiábavaló sőt ártalmas könyvek' olvasására órákat, egész napokat is birnak fordítani: de Istennek bővebb megismerésére, lelkök' üdvözségének dolgára egész héten át egy órájok is alig — vagy épen nem — jut! A' ker. tanításokról is áll Üdvözítőnk' ama' mondása: „a' ki Istenből van, hallgatja Isten' igéjét“ (Ján. 8, 46).

Vigyázzunk tehát, nehogy ezeknek csabító példája után induljunk! — Ne hagyjuk magunkat mások bármilly feltűnő emberek által elszédtetni: hanem inkább megfontolván, hogy a' ker. tanítás az ifjakra és sok fölnöltre nézve okvetlen szükséges, mindenkinek pedig igen hasznos: járjunk a' ker. tanításokra!

Mészáros Imre,
alesperes.

Ki mint vet, úgy arat.

(Vége).

Ismerkedjünk meg közelebből ezen vak emberrel, a' kit Fülöpnek hittak. Hadd beszélje el ő maga saját történetét. „Én mint kőműves legény, Isten kegyelméből sok esztendőig dolgoztam. De mintegy hét esztendő óta, elvesztettem szemem' világát. Ezen tehetetlen állapotomban, a' fiam- és menyemnek kegyelméből élődöm. Isten áldja meg őket, igen jó gondomat viselék. Ők irántam igen jók, de gyermekeik is, kivált ez a' kis vezető unokám Miska.

Hádiek saját hazuknál átengedtek szállásul egy szobát az öregnek. Fülöp három napig kényugosztalván elfáradt tagjait, az orvos azután hozzáfogott a műtéthez, mely oly szerencsésen ütött ki, hogy az öreg visszanyeré szemefényét, és fölkiáltott: „Istenem, én látok!” Nincs mód benne leírni Hádiek örömét, hogy a vak emberen segítve lőn az ő közbenjárásuk által. A kis Miska örömeben összecapta kezét, és elkialt magát: „Hála Isten! no lesz majd otthon öröm, ha megtudják, hogy ismét lát öreg apám.” — Az orvos beköté az öregnek szemét, és megparancsolá, hogy mértékletes legyen az étel-italban, s nyugodjék. Harmad napra az orvos oda nyilatkozék, hogy jó lenne az öregot valamivel sötétebb szobába fektetni, mi által meg hamarabb meggyógyul a szeme. Hádiek, kik eddig oly nagylelkűek valának a szegény öreg iránt, azonnal elvezették karon fogva az öregot, egy zöldre füstölt szobába, melynek ablaka kertbe nyílt. A falon szép nagy kép függött, mely Krisztust — „Ime az ember” — ábrázoló vörös bársony ruhában, tövis koronával a fején. Ezt a mint megpillantá a piros arczájú Miska, felszólalt: „Ejnye de szép kép ez! én illyent még soha sem láttam. Jézus olyan itten, mintha csak eleven volna.” Erre a háziúr fia Sándor közbeszóla: „A minap megakarta venni egy angol utazó ezer forintért: hanem édes anyám nem engedte eladni. Hadd maradjon, mondá, hisz nemesak kenyér- meg pénzből él az ember. Mert ezen kép ötlet mindenkor keresztény érzelmekre, szent buzgalomra hevíti. Az atyámat pedig egy derék rajmester figyelmeztette, hogy valami remek mű, ez a füstmény. Azért arany ráját csináltatott neki. Ugy bizony.”

A betegot szorgalmasan meglátogató az orvos, és jónak látván, levette a szemtakarót, hogy tétó tekinthessen. A legelső tárgy, mi Fülöp szemébe ötlött, volt a Krisztust ábrázoló szép nagy kép. Ennek megpillantására mintegy meghökken, és fölkiáltott: „Ur Isten, mit látnak szemeim? Én

nekem ez a kép olyan ismeretesnek látszik. Igaz, hogy teljes életemben csupán egyszer láttam, akkor is csak gyertyavilágnál. De azóta mindig szemem előtt lebeg, még álmomban is.” Hádi csak bámolt, de el nem gondolható, hogy az öreg mikor és hol láthatá a képet. Azért illy párbeszédet kezdett vele:

„Szeretném tudni, mért tőprenkedik ugy e kép látásán?” Engedje meg az ur, mondá Fülöp, hogy egy kérdést tehessek. Régóta birja e képet? és mindig e házban volt-e? „En e házat, felele Hádi, még ezt a képet is örökségben kaptam. De mit akar ezzel?” — „Mielőtt egyenes feleletet adok, megjegyzé Fülöp, azt kérdem: E házban halt-e meg öreg atyja?” „Isten kiszolítá ez árnyék világból öreg atyámat külföldre, idegen országban. De mért feszegeti a dolgot ugy töviről hegyire?” Fülöp pedig kérdé: „Élt-e akkor még öreg anyja?” „De hogy, meghalt már jóval előbb.” „Vagy talán az urnak édes atyja jelen volt, mikor meghalt az öreg atyja?” „E különös kérdések mindinkább érdekelnek. Ugy tudom, hogy öreg atyám hideg lelésben feküdt, és midőn hozzáhívták édes atyámat, ki akkoriban még nagyon fiatal volt, már elállt a betegnek szava, s nem sokára meghalt.” „Hát hagyott-e maga után az öreg atya sok kincset? gazdag ember volt-e az urnak édes atyja?” „Az édes atyám, mikor visszatért szülőföldre, csak szegény ember volt. Utóbb nagy ügyelbajjal valamit azt szerzett, mert a háboru alatt a kereskedés pangó állapotban vala.”

Fülöp tetőtől talpig megnézvén Hádit, így szól hozzá: „Az ur sokat hasonlít öreg atyjához. Talán épen ennyi idős lehetett az, mikor utoljára láttam. Ez pedig így történt. Egyik estve bizonyos kalmár legény felszólítja az uramat, kinél mint kömives legény dolgoztam, hogy menjen el urához, és falazza be annak kincseit. A kömivesmester épen rosszul érezte akkoriban magát, személyesen nem mehetett: hanem engemet ajánlott, becsületére mondván, hogy bizhatnak bennem. En-

gem tehát fölkerestek, és meg ugyanazon éjjel elvezettek egy ismeretlen házba. Az urnak öreg atyja egy íróasztal mellett állott, mellynek átelében a falon a Krisztust ábrázoló kép függött. Itt megkellett esküdnöm, hogy a titkot, melyet velem közlenek, soha senkinek ki nem mondom, kivéve, ha ez iránt az igazi örökös kérdezne valaha. Hát lementünk kölcsönösen a föld alá, egy szűk folyosóra, innen meg a pinczébe. Egy boltozat alatt egy négyszegletes követ mutatott nekem a kereskedő, mondván: ezt a követ ki kell venni. Meglett. Akkor az üres fal közé nehéz ládát, és sokféle ezüst edényt tettek. Azután a szegletes követ rátették, én bevakoltam 's a többihez simítottam. Én biz' azt hiszem, édes Hádi uram, hogy itt kézzelfoghatólag mutatkozik az Isteni-gondviselés. Az ur megszánt engem, mint ismeretlent, és mint szegény vak embert házába fogadott, mindennel bőven ellátott. Lám ezen jószívűségét, hogy meghálalhaszam, visszaadta az Isten szemem világát, miszerint ráismervén ezen képre, fölfödözhessem az elrejtett kincseket."

Hádi lement az öreggel a pinczébe, 's meglették a helyet. „Hála Isten, megjegyezé Hádi, most nagyon jókor jön a segítség.” — Miután a nap leáldozott, ismét lementek a pinczébe. Fülöp kivette a szegletes követ régi helyéből. A lámpafénynél szemökbe ötlöttek az ezüst gyertyatartók, kánnák, tányérok, kanalak stb. A szekrényben pedig bürzacskókban pénz volt, és asszonyi drága ékszerek. Egy csomó papirosra is akadtak, t. i. Hádi Lukács testamentuma volt, mellynek értelmében végrendeletileg hagyja eme kincseket az ő Bernárd fiának, és utódjainak oly meghagyással, hogy gazdag létükre mód nélkül ne ragaszkodjanak a földi mulandó kincsekhez, és hogy szerencsés-jökben soha meg ne feledkezzenek az Istenről.

Hádi a talált régiségeket és drágaságokat mind kész pénzzé tette, hogy lefizethesse minden néven nevezendő tartozásait. Illy uton módon meg-

maradt a régi jó hire, becsülete, tekintete. Az öreg kőműves számára esztendőnkint bizonyos pénzmennyiséget rendelt kifizettetni, sőt hathatósan pártolá még unokáit is az öregnek. Fülöp pedig „Isten fizesse meg” szavakkal rebegett halát a tapasztalt nagy jó szívűségért. — Hádiék ezen időtől fogva még inkább iparkodtak megadni Istennek, mi az Istené, és másokkal jót cselekedni, tapasztalván, hogy igaz a mondás: „Ki mint vet, úgy arat!”

Fabián Ambrus.

Az Isteni-gondviselés csodálatos!

Karinthiában utazván néhány év előtt, még azon korban élt emberektől hallottam egy sajátságos történetet, mellyet tanulságul elmondok: Egy szegényebb falusi házaspárt az Isten több magzattal megáldott; kik becsületességök mellett mégis olykor annyira megfélekedtek magokról, hogy az Isteni-gondviselés ellen zúgolódtak, 's nem egyszer mondák: bár csak az Isten elvenné egy pár gyermeköket: egy másik vagyonosb gazda pedig, ki néhány mértföldnyire távol lakott a szegényektől, gyermek után epedezett, mert lett volna számára mit aprítani a tejbe, de mégis ohajtását így szokta bezárni: „Légyen az ur Isten akaratja.” — Történt egyszer, hogy a szegény ember hitvesével

együtt szénát ment gyűjteni, 's legkisebb gyermeköket a rét végében elhagyták, 's ők munka után láttak. Az alatt lecsapott egy sziklai sas, 's mint képünk ábrázolja, a gyermekét felkормölte. A mint ezi a szülők látták, bezzeg megesett a szívök, jajgattak, rimánkodtak, de már késő vala. A sas prédájával messze-messze repült, 's egy erdőnek tövében leszállott, hogy vele begyét megtömje: már orrát vadul az ártatlan szemeknek czélozza, midön a fák közül egy szerencsés lóvós a ragadozó madarat leteríti. 'S ki volt a szabadító? azon istenes és gazdag ember, ki gyermeket ohajtott, 's épen az ő földjére az isteni gondviselés olly csodálatosan juttatott egyet. Örömmel kebléhez szoritotta a kedves kis jószágot, és saját gyermekének fogadta, és nevére Istvánnak nevezte. A szülők egy részről rimánkodtak szerencsétlennek hitt gyermekök után: más részt emez gondosan nevelte, 's úgy nézte mint Isten ajándékát. De az illy ritka esetnek eljár a hire, 's így történt, hogy a valódi szülők hír után előkerekedtek, és fíjokat vissza követelték; a vagyonos pedig megtagadta kérésöket annyira, hogy pörre került a dolog, azonban vége barátságos egyezés lett: mivel a szülők látván azt, hogy magzatjoknak áldott dolga légyen, rá álltak, hogy maradjon nevelő atyjánál: 's milly szerencsésjökre! Pista örököse lett a gazdag jó embernek, kitől jó nevelést is kapott a fiú, és vénségökre szegény szülőit ápolta és boldogította.

Az isteni gondviselés valóban csodálatos! 's a roszból mindig jót hoz ki: azért:

Okos vagy, ha azt ohajtod:
Légyen Uram akaratod!

Majer István.

Tudósítások.

A jó 's olcsó könyvkiadó társulat f. hó 6-án választmányi gyűlést tartott, mellynek határozatai közt leginkább megemlítendő az, hogy a 'Korkérdések' első

füzete, melly a pápa világi fejedelemségéről szól, küldessék meg a kath. egyházat dicsően kormányzó IX. Pius pápának, egy olly levél kíséretében, melly a társulatnak, ő Szentsége iránti legmélyebb hódolatát, 's azon kérést tartalmazza: hogy ő Szentsége az említett munkát kegyesen akkép fogadja, mint a társulat örömeinek kifejezését ő Szentségének Rómába szerencsés visszatérte miatt: továbbá, hogy ő Szentsége a kath. hit- és erkölcs terjesztésében fáradozó társulatot megáldani méltóztassék. Primás ő herczegsége kegyes volt megígérni, hogy az említett könyvet a levéllel együtt Rómába a szentséges Atyának elfogja küldeni. — Szinte a társulat lángbuzgalmu védnöke, Primás ő herczegsége ez ülésben jelentette, hogy pécsi megyéjében öt bizottmányost nevezett ki a jó 's olcsó könyvkiadó társulat számára, t. i. következő t. cz. urakat: Jónás Józsefet czimz. kanonokot Pécsen; Gráger Gábor, plebanost Mohácson; Thomaer Ignác plebanost Szegszárdon; Pécsy József plebanost Tolnán; Virág Mihály plebanost Pakson. — Végre szinte ezen gyűlésben több magyar 's tót kéziratok mutattattak be.

Blümelhuber Ferencz, titoknok.

Pesten az Oltári-szentségnek évenkénti imádása a főplebánia templomban jun. 19-kén szép áhitattal ment véghez; ma reggeli 6 órától 10-ig a Servita atyák templomában; 10 órától esti 8-ig a sz. Ferenczieknél; 21-kén az egyetemi templom javítása miatt, az apáczaznál; 22-kén Ferencz városban; 23-kán Józsefvárosban; 25-kén Lipótvárosiak részére a Servitáknál leend imadásul kitéve a legméltóságosabb Szentség. Jöjjetek Jézushoz mindnyájan, kik munkálkodtak, és megvagytok terhelve, 's ő megenyhítend titeket!

Buda-Krisztinaváros jun. 15. 1850. Miként pesti atyánkfiai, úgy részesültünk mi is főpásztorunk Primás ő hge áldásában. E hó 13-án kezdé itt foladni a Bérmlás szentségét, 's három egymásra következő napon reggeli 8 órától rendszeren délutáni egyig tartott, kenetteljes prédikáció, nagy mise és Bérmlásban nem tudott kifáradni az apostoli férfit, annyira, hogy alig végezvén ebédjét, ismét részint a tisztelkedő- 's könyörgök seregét fogadva, 's vigasztalva, részint egyes intézetek megtekintésére fordítá szorgos figyelmét. Ez utóbbi minőségben különösen nekünk jutott legbővebben a szerencse öt körünkben

majdn
a' rész
dánka
büszk
röl a'
mulat
között
mekel
a' bet
urat i
virul
tanak
össze
megb

jun. 9
diada
helyn
galma
deber
nősen

kokb
Pápa
gaszt
ifjus
pász
beli
ifjus
hitta
pedi
abba
sen

14-
gezv
a' ft
szép
galá
vöz
bol
nak
az u
koz

majdnem három óra hosszáig tisztelheti. Meglátogatta a' részvevők' hidegsége miatt hanyatló nőegyleti ápoló-dánkat; — kisdedóvó-intézetünket, melyről méltó büszkeséggel mondhatom, hogy ez azon intézet, melyről a' bécsi kisdedóvóak' mintája véteték. itt sokáig mulatott ő hge, 's különös kedvét lelő az ártatlanok között; — elemi-iskolánkban ő maga oktatta a' gyermekeket tanulmányaik' minden ágában: 's meglátogató a' betegeskedő helybeli plebános 's helyettes alesperes urat is, őt atyái részvételével vizsgáltandó. — Áldás virul a' nyomon, hol ez Isten szerinti főpap' lábai jár-tanak; sugározzék vissza reája az égi áldás' azon összesége, melyet részletben e' két főváros 10,796 megbérmáltjai fölé a' sz. Lélek' hatalmával elerasztott!

R . . . y.

Székes-Fehérvárról tudósítottunk, hogy jun. 9-kén ünnepélyes Te Deum tartaték Ő Szentsége diadalmáért, a' sz. misét ns. Farkas Ferencz káptalani helynök ur énekelvén, 'snt. Pauer János hittanár szorgalmasan kidolgozott, és érzékenyen elszavalt beszé-dében az egyház' üldöztetése- és győzelmeiről, különösen alkalmazva a' római egyházra, értekezett.

Sopron, jun. 10. Hogy azon mennyei ajándé-kokból. — melyeknek bő kincstára a' szentséges római Pápa által kesergő kedves hazánk' lakóira lelki vi-gasztalás gyanánt kiterjesztetett, — a' helybeli tanuló ifjuság is részesüljön, a' méltóságos győri Püspök pástori levelének értelme szerint, az egyetértő hely-beli tanári kar határozatának következtében: a' tanuló ifjuság május hó' 12-én szokott egyházi beszédek- és hittanításokban a' jubileumra általában, különösen pedig a' szóban levő jubileum' mibenlétére, és az abbani részesüléshez megkívántató föltételekre rende-sen oktattatott, és a' kívánt föltételeket rendre teljesíté. — Különösen megjegyzésre méltó, miszerint május 14-én a' sz. gyónást és áldozást buzgó áhitattal végezvén, délután 2 órákor a' gymnasiomból megindulva, a' ft. igazgató és tanárok' kíséretében, az egész ifjuság szépen, csendesén a' kizűzött 3 szent helyet meglátogató, hol a' rendelt hét imádságot, 7 Miatyánk- és Üdvözlettel együtt, a' szeretve tisztelt, és tanítványainak boldogságaáért élő ft. igazgató Schmidt Szörény urnak' előimádkozása után, szívemelő áhitattal elmondá: az utolsó szent helyen, ugyanaz igazgató ur előimádkozása után, még a' Jézus' szent nevérőli litániát is

hozzá adván. *) Mindazon jámborabb és jobb lelkű emberek, kik az ifjuságnak e' buzgó eljárását látták, szent érzellemmel teltek el, és hasonló buzgalomra indítottának; sőt protestans atyánkfiai is, kik városunk lakosainak nagy részét teszik, komoly figyelemmel kísérve a' kath. ifjuság' ebbeli vallásos tettét, róla dicsőerőleg beszéltek. — Jelen volt a' tanuló ifjuság a' május 26. tartott, és a' jubileumi időt befejező nagy körmeneten is, mellyen az ajtatoskodó népnek sokaságát, (mellyhez hasonlóra e' város' lakosai nem emlékeznek) mindenki bámulta, az ekkép összesereglett nép pedig örömkönyvek közt zengé el a' seregek Urának a' dicsőítő és háladó éneket, 's lelki vigasztalással és szívbéli könnyebbüléssel tért vissza kiki esőndes lakhelyére. — Hiába: csak van valami magasztos és vigasztaló azokban a' kath. szertartásokban; és a' buzgó nép' összehangzó imája 's éneke, melly minden jónak kuffejéhez, a' legjobb Atyához intéztetik, nem tévesztheti el üdvös hatását itt a' földön és egekben.

Egy szemtanu.

É r t e s í t ő.

Előttünk fekszik egy Budán az egyetemi nyomdában megjelent derék énekes- és kótás könyv slavon nyelvű illy cím alatti: „Napivi bogoljubnich cerkvenih Pisamah 'stb.“, (mellyben mégis legtöbb karének és antiphonák latin szöveggel is elvannak látva), mellynek szerzője nt. Jaic' Marián kapisztrán rendi fíradhatatlan atya, kinek a' slavon irodalom már is több munkácskát köszön, millyen különösen azon 23 év előtt először megjelent ének-könyv, melly a' jelenleg ismeretelt munkának alapjául szolgált, 's már 7 kiadást élt. A' dallam violin- és basra van kótazva ív rétbén 30½ ivnyi, és igen csinosan vagy on kiállítva, 's mit igen kell dicsérnünk: író papíron, legalább használatban el nem kopik. A' nemzet, melly számára íratott e' munka, nagy hiányt lát pótolva ebben, 's azért nagy hálával is tartozik a' munkás szerző ur iránt. Ez egyszersmind ösztönül szolgáljon, (tudván, hogy pár év előtt Holli és Eliás már tót nyelven is adtak ki szinte jó énekes könyvet); a' német irodalom pedig

*) Bár a' tanítók e' példa által is serkentetvén, tanítványai-ikkal és tanítványaikért gyakran imádkoznának, szem-mel tartván azon igazságot, hogy: „ki nem tud imádkozni, nem is tud jól nevelni.“ Sz e r k.

jobbnal jobb munkákkal dicsekszik. *) hogy a mi nemzeti irodalmunk és egyházunk is mi előbb egy terjedelmes és közhasználatra alkalmas kar-könyvvel elláttassék. A szemünk előtt levő ilyrének-könyv-magában foglalja az isteniszolgálat minden szertartás-hoz, s az év minden szakához alkalmazott énekeket.

*) Ez alkalommal a t. műértők figyelmébe ajánljuk a német énekes könyvet: „Gesangbuch für den kath. Gottesdienst. In Verbindung mit seinem Choralbuche, gesammelt und herausgegeben von Moritz Brosig Dom-Organist zu Breslau. 1850.“ E két fizetű és csinos zenejegyekkel kiállított művet annyival inkább ajánlhatjuk, mert az illető püspök ur' jóváhagyását megnyerte; a melódiák többnyire régiék, egyszerűk, valon egyházi jelleműek, miként az Brosig ur' több ismert művében is feltűnt. Megszerezhetni Pesten Emich könyvkereskedése által. Szerk.

A fugak és elő- utó-játékok szépek, s az orgonistának jó szolgálatot tehetnek. — Ara börhöz kötve 5 frt pp. félbörhöz 4 frt 30 kr. p.; kemény kötésben 4 frt fizetve 3 frt 10 kr. p. kötetlen 3 frt 24 kr. pp. Tudván azt, hogy a kóták kiállítása tömérdek pénzbe kerül, az ár csekélynek mondható. Kapható: Budán az országnti elemi tanító, ugy orgonistánál, s Pesten a sz. Ferencz rendiek' sekrestyéjében. Mint értesültünk, a szerző művét most német nyelvre alkalmaztatja.

Kegyes adományok.

Víz által karosultaknak: Tosok-Berendi levek 2 frt pp. „Az Ur' nevében“ 1 frt p.

Jeruzsálemi sz. sir őreinek: „Az Ur' nevében“ 1 frt p. az Amerikai térítési társulatnak 1 frt p.

Hajnau-alapítványra: 30 kr. p.

A' KATH. NÉPLAPOK' OLVASÓIHOZ.

Az első félév' vége közelg, minélfogva a magyar-, német-, tót- kath. Néplapok t. olvasóit figyelmeztetjük a következőkre:

1. Ezen a közönség által szeretettel pártolt, ezentúl is kath. szellemben tanulságos, épületes, oktatva-mulattató cikkekkel és tudósításokkal tartalmazandó „Katholikus Néplap“ „Katholischer Christ“ és „Katolické Novini“ című néplapok iránt **minél előbb** rendeléseiket megtenni sziveskedjenek. És pedig

2. Fölkérjük a t. előfizetőket, hogy *címöket és neveket* jól olvashatólag írják meg, ugy a *lak-helyet*, s az *utolsó póstat is*. Sőt ha az utolsó pósta nem igen ösmeretes, a közellevő *nevezetesebb póstahelyet* is sziveskedjenek megírni, hogy tudjuk, mely póstavonalon p. o. Posony-, Győr-, Esztergom-, Veszprém-, Pécs-, Temesvár-, Eger-, Kassafelé kell-e elküldeni a lapot.

3. Kik az előfizetéseket *póstautján* teljesítik, miután a pósta **ingyen** tartozik az előfizetési pénzt ide szállítani, leveleiket *címezzék* így:

„A' magyar Katholikus Néplap (v. Kath. Christ, v. Katolické Novini) szerkesztőségének
Hirlapi-előfizetés 1 ft. 20 kr. p. p. Pesten.“

4. Minden nyelvű néplapnak külön felelős szerkesztője lévén: kérjük az illetőket, hogy megrendeléseiket (addig is míg a társulat ügyviselősege életbe léptetetik) **külön** levelekben küldjék el. E' végből tudatjuk, hogy a magyar Néplap' szerkesztősége Pesten a belvárosban uri-utczai Horváth házban vagyon; a német Néplap' szerkesztősége a Seminariumban vagyon; a tót Néplap, szerkesztősége pedig a Jozsef-kulvárosi plebánián.

5. Kik a megrendeléseket az egyház-megyei hivatal' útján teszik, kérjük, azok körül **jó előre** sziveskedjenek intézkedni a második pontban foglalt utasítás szerint.

6. Néplapjaink' félévi előfizetési ára: Buda-Pesten házhoz küldve **1 ft. p. p.** — Videkre postán és borítékban küldve **1 ft. 20 kr. p. p.** — Helyben az illető szerkesztőknél, Emich' és Eggenberger könyvkereskedésében is előfizethetni, hol egyes számok is **2 kr. pp.** kaphatók. — Folyó félévi teljes példányokkal még szolgálhatunk. Pesten, május 21-kén 1850. Szerkeszt.

Kiadja „a' jó és olcsó könyvkiadó társulat“ szerkeszti Majer István.

Nyomatik Eisenfels' könyvnyomdájában, uri-utczá, 449. sz.